

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 10C/325/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212220297
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marián Hatala
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2015:4212220297.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Zámky samosudcom Mgr. Mariánom Hatalom v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Súd návrh z a m i e t a.

Odporcovi súd n e p r i z n á v a náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa svojim návrhom domáhal voči odporcovi zaplatať sumy vo výške 1 028,51 eur z titulu majetkovej škody a sumy vo výške 205,70 eur z titulu nemajetkovej ujmy, keď poukázal na skutočnosť, v zmysle ktorých ako oprávnený mal navrhnúť zvolenému súdnemu exekútorovi vykonanie exekúcie pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere s dlžníkom, pričom exekúcia bola vedená pod spisovou značkou EX 7834/2011. Súdny exekútor podľa procesnej úpravy obsiahnutej v Exekučnom poriadku, najmä podľa ust. § 44 ods. 1 Exekučného poriadku mal predložiť návrh navrhovateľa (oprávneného) na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu - Okresnému súdu Komárno (ďalej aj „ exekučný súd “) spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd túto žiadosť prijal na ďalšie konanie, čím malo dôjsť k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Navrhovateľ poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2011 a tiež v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011. Poukázal na skutočnosť, že disponuje exekučnými titulmi a to rozsudkami Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Podľa odbornej literatúry vykonateľným rozhodnutím rozhodcovskej komisie resp. zmiernou schváleným sa rozumeli rozhodnutia o pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. s tým, že prejednávane a rozhodovanie pracovných sporov bolo ku dňu 1.2.1991 zrušené, avšak rozhodnutia rozhodcovských komisií a nimi schválené zmierny ostali i naďalej vykonateľné, je to úplne iný právny inštitút ako rozsudok Rozhodcovského súdu, ktorý je exekučným titulom podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „ O.s.p. “) a neskôr Exekučného poriadku (ďalej aj „ ExP “). Poukázal, že v exekúcii vedenej podľa označených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Napokon navrhovateľ označil ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.02.2002 do 31.05.2010, podľa ktorého v tomto prípade sa nemal robiť rozdiel medzi exekučnými titulmi a exekučný

súd mal mať zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo napríklad notárska zápisnica. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nemala vykazovať prvky nadmernej právnej zložitosti a nemala vyžadovať takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia a vykonanie exekúcie až dňa 13.02.2012 a to rozhodnutím o poverení po uplynutí zákonom stanovenej lehoty - omeškanie viac ako 263 dní, pričom nemala existovať okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania mal nachádzať, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Poškodený sa mal dozvedieť o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Navrhovateľ si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil nasledovne:

- majetková škoda v celkovej výške 1 028,51 eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občiansko súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.
- nemajetková ujma v peniazoch predstavuje sumu 205,70 eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nemá byť dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý má byť dôsledkom nesústredenej činnosti súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym plynutím času mali byť reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež malo dôjsť k vyvolaniu rizík - zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenca povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vníma ako spravodlivú satisfakciu za údajné konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia mala ovplyvniť ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobiť neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V ďalšom navrhovateľ poukázal na nálezy Ústavného súdu SR týkajúce sa primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania sumu 205,70 eur. Navrhovateľ uskutočnil výpočet ako 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Odporca vo vyjadrení k návrhu doručenému tunajšiemu súdu dňa 08.01.2014 poukázal na zmatečnosť podania navrhovateľa, keď v návrhu nie je uvedená spisová značka exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci, dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody, keď odkazuje na exekučný spis, čím dôkaznú povinnosť prenáša na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Ďalej odporca poukázal na skutočnosť, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keď nie je zrejmé, či si uplatňuje z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prieťahov v konaní, navrhovateľ neuviedol, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, v druhom rade má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. V podmienke uplatnenia nároku na súde poukázal na to, že dňa 23.4.2012 boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012 a vzhľadom na to, že dňa 28.9.2012 bol okresnému súdu doručený návrh vo veci, je zrejmé, že navrhovateľ ho nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo navrhovateľovi po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody výzvy na doplnenie žiadostí, napriek tomu navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí

a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovaní sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný. Ďalej odporca uviedol, že ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. ustanovujú všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu uviedol odporca, že prax ukázala dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli sudy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) z.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, čo sa prejavilo vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočného vzniku trov exekučného konania. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ (AsturcomC-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Ďalej odporca poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 resp. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Vzhľadom na túto právnu úpravu, ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 1.6.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Ďalej poukázal odporca na znenie ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku pred dňom 1.6.2011. V dôvodovej správe k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. b) Exekučného poriadku je uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj NR SR ako zákonodarný zbor SR. Ustanovenie § 41 ods. 2 písm. b) Exekučného poriadku sa správne aplikovalo na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 1.6.2011. Ďalej odporca poukázal na judikatúru ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 16/02, z ktorého vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. V otázke existencie prietahov v konaní poukázal odporca tiež na § 9 ods. 2 z.č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 a konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, preto nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných navrhovateľom, navrhovateľ sa v niektorých prípadoch o škodu musel dozvedieť v období pred dňom 23.4.2009, teda v prípade, ak mala navrhovateľovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 dňovej lehoty, lehota na uplatnenie tohto nároku začala plynúť od 1. dňa po uplynutí zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a uplynula po troch rokoch od tohto dňa. Vzhľadom na uvedené odporca vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.4.2009, t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Pokiaľ ide o materiálnu škodu vo výške 1 028,51 eur, poukázal odporca na ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Navrhovateľ vyčíslil výšku škody na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca a to bez ohľadu na dĺžku trvania prietahov. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uviedol navrhovateľ správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku má odporca za to, že navrhovateľ doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk, pričom na preukázanie vzniku škody by musel navrhovateľ produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadovať paušálne sumy za navrhovateľom všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Pokiaľ sa navrhovateľ domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 205,70 eur, čo predstavuje 20 % z vymáhanej istiny u exekučného súdu, odporca vo svojom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že nemajetková ujma u právnických osôb a fyzických osôb je odlišná a jej požadovaná výška nie je podložená reálnymi

skutočnosťami, či rozumnou úvahou. V ďalšom poukázal odporca na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a teda nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa považuje odporca za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala navrhovateľovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa. Taktiež odporca poukázal na neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou škodou. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na pojednávanie konané dňa 31.03.2015 sa účastníci konania a právny zástupca navrhovateľa nedostavili. Odporca mal doručenie predvolania riadne vykázané, svoju neprítomnosť ospravedlnil elektronickým podaním zo dňa 27.03.2015, ktorým zároveň súhlasil, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti. Právny zástupca navrhovateľa mal doručenie predvolania riadne vykázané, svoju neprítomnosť neospravedlnil. Z vyššie uvedených dôvodov preto súd pojednával podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu navrhovateľa.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením pripojených správ a dokladov novinového článku, znaleckých posudkov, spisu Okresného súdu Komárno 15Er/488/2011 a ďalších a zistil tento skutkový a právny stav:

Odporca k svojmu vyjadreniu pripojil novinový článok denníka SME zo dňa 16.07.2012, ktorý článok poukazuje na postup spoločnosti POHOTOVOSTĚ a jej podnikateľské aktivity v súvislosti s poskytovaním úverov.

Dňa 26.05.2011 bola začatá exekúcia na základe návrhu na vykonanie exekúcie spísaného vo forme zápisnice súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým so sídlom Bratislava, Záhradnícka 60 (ďalej aj exekútor), keď oprávneným je POHOTOVOSTĚ s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, povinným Etela Lakatos, exekučným titulom mal byť rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 29.04.2011 SR 02629/11 a predmetom exekúcie bolo vymoženie 288,- eur s príslušenstvom. Dňa 02.08.2011 bola exekučnému súdu doručená žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K žiadosti bol pripojený návrh na vykonanie exekúcie, zmluva o úvere, všeobecné podmienky poskytnutia úveru, zmenka, plnomocnenstvo udelené oprávneným pre Advocate s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, ako aj vyššie citovaný rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, výpis oprávneného z obchodného registra. Uznesením exekučného súdu 15Er/488/2011-10 zo dňa 18.01.2012, bola žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Citované uznesenie bolo napadnuté odvolaním oprávneného zo dňa 07.02.2012, na základe ktorého bolo uznesením Krajského súdu v Nitre 6CoE/73/2013-43 zo dňa 20.06.2013, právoplatné 02.09.2013, odvolaním napadnuté citované uznesenie exekučného súdu potvrdené. Zároveň bol návrh oprávneného na prerušenie konania zamietnutý. Označené uznesenie Krajského súdu v Nitre bolo napadnuté jednak odvolaním oprávneného zo dňa 09.09.2013 a jednak dovolaním oprávneného zo dňa 19.09.2013. Právoplatným uznesením Najvyššieho súdu SR 5 ECdo 173/2014 zo dňa 04.02.2015 bolo odvolacie konanie zastavené, návrh na prerušenie dovolacieho konania bol zamietnutý, dovolanie bolo odmietnuté a povinnému nebola priznaná náhrada odvolacieho a dovolacieho konania (spis Okresného súdu Komárno 15Er/488/2011).

Navrhovateľ v priebehu konania predložil súdu dva znalecké posudky, ktoré si dal vypracovať. Znaleckým posudkom č. 1/2014 Ekonomickej univerzity v Bratislave Znaleckého ústavu, Dolnozemska cesta 1, Bratislava, zo dňa 17.01.2014 (ďalej aj „znalecký posudok č. 1/2014“) bola daná odpoveď na otázku zadávateľa - navrhovateľa o určenie výšky majetkovej škody, ktorá mala byť spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov SR v exekučných konaniach a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora s tým, že na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu

informačného systému znalecký kolektív realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej navrhovateľovi, pričom táto je diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb nasledovne: žaloby NZP a NP, pri ktorých exekučné okresné sudy mali neskoro rozhodnúť, resp. nerozhodnúť o žiadosti o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie - 30,76 eur, žaloby, pri ktorých exekučné okresné sudy mali neskoro rozhodnúť, resp. nerozhodnúť o žiadosti o zmene exekútora - 31,68 eur (citovaný znalecký posudok). Ďalším znaleckým posudkom č. 1/2013 vypracovaného znalcom Doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom PhD., Paneurópska vysoká škola, Tomášikova 20, Bratislava zo dňa 24.06.2013 (ďalej aj „znalecký posudok č. 1/2013“) bola zodpovedaná otázka zadávateľa, teda navrhovateľa tak, že jednotlivé záväzné pramene práva Európskej únie a súvisiace nezáväzné pramene práva EÚ, ktoré obsahujú alebo odkazujú na ustanovenie o rozhodcovskom konaní v tzv. spotrebiteľských sporoch, vrátane súvisiacej judikatúry Súdneho dvora EÚ k 01.júlu 2013 neobsahujú výslovný zákaz rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch, tzn. právo EÚ všeobecne a bez plnenia osobitných podmienok ochrany spotrebiteľa nezakazuje, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní (označený znalecký posudok). Znalecký posudok č. 1/2014 bol doručený navrhovateľovi dňa 26.02.2014, čo je zrejme zo sprievodného listu označeného ako predloženie originálu znaleckého posudku žalovanej a ktorý obsahuje podaciu pečiatku s dátumom 26.02.2014.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov v znení od 1.1.2011 do 31.12.2012 (ďalej aj „citovaného zákona“) vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 9 ods. 1 a 2 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 a 2 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 veta prvá citovaného zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2010 do 31.5.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2010 do 31.5.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení do 31.12.2014 súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je v sústave práva zaradená do občianskoprávneho zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak nesprávny úradný postup súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak čo i len jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu nie je v konaní zistený a preukázaný, nedochádza k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom a súd preto aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady neskúma.

Citovaný zákon neobsahuje pojem nesprávneho úradného postupu, ktorým je porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre postup štátneho orgánu pri jeho činnosti. Ide spravidla o postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou nesúvisí. I keď nie je vylúčená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci činnosti rozhodovacej, je pre túto formu zodpovednosti určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodráža. Z tohto hľadiska je nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou napr. nevydanie či oneskorené vydanie rozhodnutia, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu či iné vady v spôsobe vedenia konania. Štát podľa uvedených ustanovení zodpovedá za predpokladu, že poškodenému vznikla škoda, ktorá je v príčinnej súvislosti s takým chybným postupom, teda, ak je nesprávny postup orgánu štátu so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu a teda nesprávny úradný postup bol podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody. V § 19 ods. 1 veta prvá citovaného zákona je upravená subjektívna premlčacia doba na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorá je 3 ročná a začína plynúť odo dňa keď sa poškodený o škodu dozvedel. Citovaný zákon však neupravuje objektívnu premlčaciu dobu pre náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Objektívnu premlčaciu dobu upravuje Občiansky zákonník. Podľa § 106 ods. 1, 2, OZ právo na náhradu škody sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za 3 roky a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla, to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Citovaný zákon nič nemení na všeobecnej podstate premlčania, ktorá účastníkovi, v neprospech ktorého bola vznesená dôvodná námietka premlčania, prináša nepriaznivý dôsledok v podobe zániku nároku. Ustanovenie § 19 ods. 1 vety prvej citovaného zákona neuvádza ako predpoklad počiatku plynutia premlčacej doby vedomosť poškodeného o tom, kto sa škodu zodpovedá, prípadne ktorý orgán štátu škodu spôsobil (na rozdiel od ustanovenie § 106 ods. 1 OZ) a to z toho dôvodu, že subjektom zodpovedným podľa citovaného zákona je vždy štát. U nárokov zodpovednosti za nesprávny úradný postup sa uplatňuje iba jediná a to subjektívna premlčacia doba podľa ustanovenia § 19 ods. 1 veta prvá citovaného zákona, ktorá začína plynúť okamihom, kedy sa poškodený o vzniku škody

dozvedel, teda kedy zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik škody a orientačne aj jej rozsah. Predbežné prejednanie nároku na náhradu škody sa vyžaduje aj pri nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa § 15 a nasledujúci citovaného zákona.

V danom prípade súd dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Navrhovateľ požaduje od odporcu náhradu majetkovej škody vo výške 1 028,51 eur a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 205,70 eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nemal vydať poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom.

Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej odporcom súd vychádzal z tej skutočnosti, že exekúcia bola začatá dňa 26.05.2011, žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku bola odporcovi doručená 23.04.2012, žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená exekučnému súdu dňa 02.08.2011, exekučný súd vydal citované uznesenie dňa 18.01.2012, ktoré bolo doručované aj právnenému zástupcovi oprávneného. Trojročná subjektívna premlčacia doba uvedená v § 19 ods. 1 citovaného zákona začala plynúť dňom, ktorý nasleduje po dni, kedy bolo citované uznesenie doručené právnenému zástupcovi oprávneného, pretože dňom doručenia citovaného uznesenia právnenému zástupcovi oprávneného oprávnený nadobudol vedomosť o vzniku prípadnej škody, kto za ňu zodpovedá a ktorý orgán štátu ju spôsobil a aký je jej orientačný rozsah. Pri porovnaní dátumov 18.01.2012 (dátum vydania citovaného uznesenia) a dátumu 23.04.2012 (dátum doručenia žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku odporcovi) je zjavné, že námietka premlčania vznesená odporcom je bezdôvodná.

K podmienke uplatnenia nároku na súde a to predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody príslušným orgánom v zmysle § 15 a nasledujúci citovaného zákona súd poukazuje, že v zmysle vyjadrenia odporcu mu boli dňa 23.04.2012 doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Je pravdou, že už dňa 27.09.2012 bol súdu doručený návrh vo veci samej a teda nebol podaný po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr, súd však poukazuje, že je nepochybné, že ku dňu rozhodovania súdu vo veci samej v tejto právnej veci rozsudkom vyhláseným na pojednávaní dňa 31.03.2015 lehota 6 mesiacov už uplynula. Citovaný zákon ustanovuje predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, pričom pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky 3 podmienky súčasne. V tejto konkrétnej veci súd zistil, že dňa 02.08.2011 bola exekučnému súdu doručená súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu. Exekučný súd o žiadosti exekútora JUDr. Rudolfa Krutého rozhodol citovaným uznesením dňa 18.01.2012.

Súd konštatuje, že žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd posudzoval na základe ustanovenia § 44 odsek 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekúcie. Hoci predmetné ustanovenie stanovuje 15 dňovú lehotu, o ktorej navrhovateľ tvrdí, že nebola exekučným súdom dodržaná, táto lehota sa však vzťahuje iba na rozhodnutie súdu, ktorým udeli poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Zákonodarca mal pri zohľadnení jazykovo-gramatického, logického a systematického výkladu na mysli predovšetkým rozhodnutia súdu, ktorými tento „poveril“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. V opačnom prípade by aj v prípade naplnenia podmienok pre rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku, druhá veta) uviedol, že súd je povinný/súd rozhodne v určitej konkrétnej lehote. Neuvedením konkrétnej lehoty zákonodarca jasne prejavil svoju vôľu, že súd v prípade, ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, nie je povinný rozhodnúť v tak krátkej lehote, ako v prípade „poverenia“, pretože pri zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia sa jedná o náročnejšie rozhodnutie, pri ktorom súd podrobuje žiadosť, návrh a exekučný titul vlastnému skúmaniu. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že v prípade ustanovenia § 44 odsek 2 Exekučného poriadku zákonodarca nestanovil lehotu 15 dní na vydanie rozhodnutia, ale iba na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie (to neplatí v prípade, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Vzhľadom k uvedenému súd môže len konštatovať, že exekučným súdom nedošlo k porušeniu povinnosti rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote.

Ďalej je nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom

ustanovených lehotách (pozri napr. I. ÚS 86/02). Ústavný súd už v tejto súvislosti uviedol, že pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem v „primeranej lehote“ obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 70/02). V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že exekučným titulom v exekúcii bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ustanovenie § 45 ods. 1,2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení do 31.12.2014 aj bez návrhu zastaví súd exekučné konanie v prípade, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Lehota 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia uvedená v § 44 ods. 2 v spojení s § 41 ods.2 písm. d) Exekučného poriadku v znení do 31.05.2011 je extrémne krátka na to, aby exekučný súd predložený rozhodcovský rozsudok náležite preskúmal z hľadiska formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie a spôsobilosti exekučného titulu. Pokiaľ oprávnený označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy (uznesenie NS SR sp.zn. 6Cdo 143/2011 z 18. 01. 2012). Je oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd naplňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo1/2012 z 21. 03. 2012). Hodnotiac postup exekučného súdu z hľadiska týchto kritérií je významné, že žiadosť súdneho exekútora bola doručená exekučnému súdu dňa 02.08.2011, exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok zaväzujúci povinného na plnenie z titulu spotrebiteľskej úverovej zmluvy, a preto v postupe exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia dňa 18.01.2012 s ohľadom na okolnosti danej veci nie sú vôbec žiadne prieťahy. Z aktuálnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedenej v predchádzajúcej časti odôvodnenia vyplýva oprávnenie exekučnému súdu skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, pri ktorej si exekučný súd vyhodnocuje jej prípadnú neplatnosť. Súčasťou exekučného spisu Okresného súdu Komárno 15Er/488/2011 je aj zmluva o úvere, uzatvorená medzi oprávneným (navrhovateľom) a povinným, keď exekučný súd bol oprávnený skúmať exekučný titul aj vo vzťahu k zmluve o úvere a zároveň brať do úvahy ustanovenia § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní v znení do 31.12.2014. Z vyššie uvedených dôvodov súd uvádza, že postup exekučného súdu vzhľadom na osobitný charakter exekučného konania, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup. Súd tiež dodáva, že pokiaľ navrhovateľ nedisponoval spôsobilým exekučným titulom, nemohol sa v rámci exekúcie vôbec domôcť ani nároku od povinného vyplývajúcemu mu z úverovej zmluvy, a preto s rozhodcovským rozsudkom ako nulitým aktom v exekučnom konaní sa ani nemôže spájať vznik akejkoľvek škody oprávneného pre samotnú nemožnosť realizácie exekúcie. Premieta sa tu tak zásada, podľa ktorej „na neprávne nemožno stavať právo“. Tým pádom nie je splnený ani ďalší predpoklad, ktorým je existencia škody. Splnený však nemôže byť ani posledný predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pretože nesprávny úradný postup a škoda zistené neboli. Znalecký posudok č. 1/2013 a znalecký posudok č. 1/2014, ktorý si v priebehu konania dal vypracovať navrhovateľ a ktoré tým pádom majú charakter na úrovni listiny ako dôkazného prostriedku, sú pre súdenu vec bez väčšieho významu. Znalecký posudok č. 1/2013 rieši otázku rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch v práve Európskej únie. Navrhovateľ v procesnom postavení oprávneného v exekúcii špecifikovanej vyššie bol toho názoru, že citované uznesenie exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je vecne nesprávne. Jeho názor však napriek rozsiahlej argumentácii uvedenej jednak v odvolaní ako aj v dovolaní však nebol akceptovaný odvolacím súdom a rovnako ani dovolacím súdom. Ďalší znalecký posudok č. 1/2014 stanovuje výšku majetkovej škody navrhovateľa. Tento znalecký posudok pre súdenu vec nie je dôležitým dôkazným prostriedkom, pretože predpoklad škody je bezpredmetný vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ nedisponoval riadnym exekučným titulom, ako aj pre absenciu všetkých troch zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorými sú nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi úspešnému v konaní nepriznal náhradu trov konania, pretože mu žiadne nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Nitre.

Podľa § 205 ods. 1, 2 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v §221 ods. 1 O.s.p., b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a O.s.p.), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.